

Nyhedsbrev September 1999.

Årbog-igen!

Kære klubkammerater.

I tror sikkert, at jeg ikke kan snakke om andet. Som om sådan en skide årbog nu var det vigtigste i verden. Men faktum er, at det er den for mig. Jeg er gammel, og jeg er syg, og jeg kæmper en ujævn kamp for at gøre en indsats, der kan være til gavn for dig, og som klubben kan være bekendt. For et år siden forsøgte vi med en årbog og blev klar over, at den kunne blive bedre, mere spændende og levende. Derfor skulle den laves om til i år. Det har jeg skrevet om til jer i flere omgange. Men det er helt tydeligt, at de fleste af medlemmerne ikke læser medlemsbladet, og at de, der læser det, stadig med største glæde - hvis de overhovedet reagerer, sender mig et skema efter den gamle opskrift, der for længst er blevet skrottet.

Det er meningen, at årbogen skal være en slags skriftlig "Tour de table", som vi kan lære hverandre at kende ved at læse i. Heldigvis er der dog også en del, der har taget det til efterretning, og har sendt aldeles glimrende indlæg, som vi glæder os til at trykke.

Det har for. eks. Per Allan gjort. Hans personbeskrivelse følger her. Prøv at læse den og spørg derefter dig selv, om det ikke er lige som om du nu kender ham lidt bedre.

Vi giver nu endnu en frist, så du selv kan bestemme, hvad der skal stå om dig i årbogen.

Billedet behøver heller ikke at være et dødsygt pasbillede. Et rejsebillede, (med dig i en eller anden situation) fortæller ofte meget mere og er sjovere at kikke på.

Dersom vi ikke har hørt fra dig senest 8. september går bogen i trykken med det materiale vi har, så vi kan få den færdig og udsendt i slutningen af september.

Personbeskrivelse - Per Allan Jensen

Jeg er født i 1951 og tog studentereksamen i 1970. Efter et par år i den gryende EDB-branche påbegyndte jeg en uddannelse som civilingeniør med speciale i EDB, statistik og operationsanalyse, og siden dennes afslutning i 1978 har jeg haft arbejde i EDB-branchen, afvekslende med forskellige undervisningsjobs på højere læreanstalter. Siden 1989 har jeg været ansat som konsulent hos SAS Institute A/S, der er den danske afdeling af et stort internationalt softwarehus.

I alderen 18-30 år rejste jeg en del, men kun inden for Europas grænser (og sjovt nok aldrig på interrail). Det afgørende gennembrud kom, da jeg - i 1983 - solgte min lejlighed og tog et halvt års orlov for at komme ud og 'realisere mig selv'. Jeg hoppede på en Trans Asien Ekspedition - (Kbh.-Katmandu med Topas) og fortsatte bagefter på egen hånd i Nepal, Indien og Sri Lanka. Efter denne tur var jeg 'solgt' og vidste, at rejseriet ville komme til at fylde meget i mit liv. Jeg har siden rejst i mange lande fordelt over seks verdensdele, men det er stadig Asien (og ikke mindst Nepal) der står øverst på min liste over foretrukne rejsemål.

Af andre længerevarende rejser kan nævnes et par måneder i USA., 2-3 mdr. i Sydamerika og 2-3 mdr. i Australien og New Zealand. Sammenlagt har jeg de sidste 20 år tilbragt ca. 3 år på rejser i udlandet. Af mere 'eksotiske' oplevelser kan nævnes Galapagosøerne, skiløb i Bolivia i 5.600 meters højde, Annapurna Rundt (2 gange), tværs over Mt. Kenya samt Gr. Barrier Reef (hvor jeg tog dykkercertifikat). Når jeg rejser er det helst med

fokus på natur og 'action' (bjergvandring, dykning, kano, mountainbike, ski etc.).

I 1991 fik jeg en datter, hvilket har bevirket, at jeg har ændret mine rejsevaner noget. Mine egne rejser er siden blevet kortere, men ikke mindre eksotiske (Ægypten, Indonesien, Sydafrika, Vietnam, Thailand, Marokko), og så har jeg naturligvis også prøvet at indtage min datter i rejselivets glæder (Andalusien, Israel, Sicilien, Grækenland, Tyrkiet mfl.) samt lært hende glæden ved skiløb og snorkling.

Jeg har for vane at dokumentere mine rejser med lysbilleder og rejsebeskrivelser, som jeg ynder at udsætte mine medmennesker for. Jeg har skrevet lidt artikler og holdt nogle få lysbilledforedrag, og jeg har en vision om - inden for en ikke alt for fjern fremtid - at nedtrappe mit 'EDB-liv' til fordel foren øget fokus på rejser.

Redaktionens anm.: Per Allan har bl. a. et glimrende foredrag om vandring på Mt. Kenya.

Denne beskrivelse er det længste, der kan blive plads til for én person i årbogen, da alle oplysningerne skal kunne stå på én side.

Reklamer.

Da personbeskrivelserne har forskellig længde, vil det ikke kunne undgås, at der hist og her vil komme "huller", hvor en side ikke er fyldt helt. Nogle af disse kan event. være en fjerdedel, andre en trediedel eller en halv side. For at få mest muligt ud af denne plads har vi besluttet, at sætte fotos fra De Berejstes foredrag i nogle af dem. I andre sætter vi tekster - ting, der kan være gode at vide for en rejsende, og de sidste vil blive brugt til reklameplads.

I år bliver årbogen trykt i 1.500 eksemplarer og kommer bl. a. til at indeholde nogle sider om De Berejstes foredrag. Derfor bliver bogen sendt ud til alle større biblioteker, hvor det er meningen, at den skal ligge i læsesalen. Ligeledes vil den gå til mange menig-

hedsråd, aftenskoler og andre, der plejer at arrangere rejseforedrag. Derved kan vi være rimeligt sikre på, at hvert eksemplar vil blive læst af mange mennesker.

Mange af vore medlemmer sidder i ledende stillinger. Her har I muligheden for at kunne hjælpe klubben.

Vi behøver 7 fulde annonce sider for at betale de ekstra-udgifter, det bliver at trykke bogen i så mange eksemplarer - samt udgifterne til at sende den ud.

Foreløbig har vi 3, der har tegnet hver en helside. Det er Wasteels rejsebureau, Gouda rejseforsikring og Kontant Foto.

Priserne for annoncer er:	
en kvart side..	500,- kr.
en trediedel side	650,- kr.
en halv side	800,- kr.
en hel side	1.500,- kr.
hertil kommer moms.	

Ring til Poul Folkersen eller John Nousiainen, hvis du mener at kunne placere en annonce.

Erik Boman, medlem nr. 120 skriver:

Det kan undre mig såre, at man kan vinde sine sporer ved at blive slæbt jorden rundt som kuvøse- eller bæretaskebarn. En unge på fem år har vel næppe meget at belære medlemmerne om? Har vi ikke hermed overskredet grænsen for al logik? I Øvrigt kan man vel næppe kaldes berejst, hvis man har besøgt mindre end et halvt hundrede lande el. territorier. Men hvis det kun gælder om at få kontingenter i kassen, så ...:

Jeg undrer på, om man kan blive medlem af "Eventyrernes Klub", hvis man har trådt på en slange eller set en haj, når man var ude at bade.

Kære Erik.

Under generalforsamlingen i borgmesterkontoret på Rådhuset, var stolene meget behagelige, så ingen for- tænkte dig i at tage en lang lur. Du snorksov, mens vi andre diskuterede det spørgsmål, du nu fremsætter. og

du har åbenbart heller ikke læst referatet af generalforsamlingen, skønt dette er trykt i vort medlemsblad, der er sendt ud til alle medlemmer.

Spørgsmålet var på generalforsamlingen (hvor den slags spørgsmål hører hjemme) fremsat af Henrik Døcker, og der blev talt meget frem og tilbage om det. Forslaget om at sætte en aldersgrænse blev forkastet eftersom klubbens regler siger, at alle kan blive medlem, dersom de har været i mindst lige så mange lande, som de er år gamle. For meget unge dog mindst 25 lande, mindst 4 kontinenter, har krydset ekvator og besøgt mindst to nye lande indenfor de sidste 24 måneder.

Hvis du som fem år gammel havde været i 25 lande - og derefter blot holdt minimumstandarten med ét nyt land om året, ville du nu have været i 100 lande i stedet for kun 85, som er det du har nået - på trods af at du har haft et job i rejsebranchen (med billige rejser hele livet).

Børn af rejsende familier har en tendens til at fortsætte det rejsende liv. Hvis de ikke gør det, falder de lynhurtigt ud af klubben. Det er derfor vi har reglen om at man hele tiden skal besøge nye lande - så ingen kan hvile på en jorden-rundt rejse foretaget for længe siden eller en island-jumping i Caribien, hvor man kan samle 15-20 lande på en måned. Det ville jo også hurtigt blive kedeligt i klubben, hvis der kun sad gamle røvere som du og jeg.

Dog besluttede vi på samme generalforsamling at holde et vågent øje med tilgangen og stramme kravene, hvis det ser ud til at blive alt for let at komme ind. Med moderne hjælpemidler kan man jo hurtigt komme langt omkring for forholdsvis små penge.

Brev fra CQJ - medlem nr. 0019

Dovenskaben og tidnøden har sejret over trangen til at være kreativ, så med computerens hjælp har jeg tilladt mig på dette sene tidspunkt i årets rejse at være en anelse rationel og sammenfatte mine oplevelser til denne

"fællesmail".

For en sikkerheds skyld starter vi helt tilbage på Borneo. Jeg overlevede jo Ibanernes overvældende gæstfrihed og Bruneis kedelige moskeland og havnede så i Sabah på øens allernordøstligste del.

Der var første gerning at spurte op på toppen af regionens højeste bjerg, det 4095 meter høje Mount Kinabalu, hvilket ikke var nogen ubetinget succes, for vejret var definitivt ikke samarbejdsvilligt, og det pissede ned både på første- og andendagen.

Lidt morskab var der dog, da bjerget p.g.a. lokal ferietid var fuldt af Singapore'ske og malaysiske kinesere, der formentligt aldrig havde set en verden udenfor storbyen før, og de venlige, men motorisk underfrankerede mennesker havde enormt besvær med selv de enkleste klatreture. Dybt komisk.

Pr. båd kom jeg så til Philippinerne, og det var næsten som at komme tilbage til mit elskede Sydamerika, bortset fra at der ikke synes at være mere natur tilbage i Philipistan. Men selve filipinoerne erklart et besøg værd; muntre og lalleglade katolikker med udstrakt sans for at feste og for at glemme morgendagen. Det der med fremtidsplanlægning eksisterer ikke rigtigt, hvilket måske er årsagen til, at der ikke er så meget ved de philippinske koralrev, som der engang var. Brugen af dynamit og cyanid til fiskeri har i den grad taget overhånd.

Til gengæld var det en overraskelse, at der på problemøen i syd, Mindanao, stadig er enklaver af stammefolk, og jeg fik i nogle dage fornøjet mig blandt de kulørte T'bolis ved Lake Sebu.

Alligevel var det en forbedring at komme til den underligt formede, indonesiske ø Sulawesi. Der har de ikke opfundet dynamitten i helt samme grad som længere mod nord, og snorkleriet ved bunakenøen er nok det bedste, jeg endnu har oplevet på mine ture rundt på vor klode. Et sandt farveladeorgie af flotte fisk på en lige så flot baggrund af koraller.

Længere sydpå er så Sulawesi største turistattraktion: Tanatorajaland, hvor det protestantiske torajafolk fortsat holder de gamle traditioner i hævd og gennemfører nogle fuldstændigt vanvittige begravelsesceremonier.

Torajaerne tror i dybeste alvor på, at den afdøde kan tage de ofrede dyr med sig i Himmerige, så det gælder naturligvis om at se til, at bedstefar ikke går tomhændet bort, hvilket til en "normal" begravelse let kan koste over 10 vandbøffeltyre og et par snese svin (nej. ikke politikere) livet.

Jeg ramlede allerede på førstedagen ind i en sådan ceremoni og overværede lidt rigeligt mange griseslagtninger til, at min lyst til bacon var påvirket.

Endnu mere blodigt blev det dagen efter, da man overgik til de mere rituelle bøffelslagtninger. Bestemt ikke et syn for hverken vegetarer, medlemmer af Dyrenes Beskyttelse eller blot sarte sjæle, men til gengæld meget fotogent, når først man har vænnet sig lidt til myrderierne.

Udover denne lidt alternative mor(d)-skab udmærker Tanatorajaland sig ved en smuk natur og en helt speciel byggestil med hustage, der nærmest ligner skibe. Lidt ligesom Batakhusene på Sumatra, et sted hvor folk sjovt nok også er kristne, midt i verdens største muslimske stat. Man kan så diskutere, om ikke ofringerne er en anelse på kant med diverse bibelske testamenter.

Men tiden trykker, og selvom jeg helst ville være blevet i Tanatoraja et par dage endnu, er dagen i dag min sidste chance for at komme til Flores pr. båd, så det hed farvel til det centrale Sulawesi og goddag til den kedelige storby Ujung Padang. Ikke meget at se her, men til gengæld er her internet,

Ellers hyg jer, og husk at skrive tilbage til mig. KH Claus Qvist

Claus Q er netop vendt hjem til det danske igen, så vi glæder os til at høre mere om hans oplevelser.

Jorden rundt på 80 timer.

Da jeg for kort tid siden sad i hyggelig samtale med formand Ole, diskuterede vi bl.a. DBKs foredrag, Guinness rekorder og hvad vi kunne gøre af promotion for vore medlemmers foredrag, artikler og billeder. Derved opstod tanken om at involvere rejsebureauer, flyselskaber etc., leje en sal og lade medlemmerne holde rejseforedrag i 80 timer i træk (ny rekord?).

Man kunne starte torsdag eftermiddag kl. 14.00 og slutte søndag aften kl. 22.00. Det hele skal være nøjeplanlagt, og der skal være et program, så alle i forvejen kan se hvem der er foredragsholder på et givet tidspunkt og hvad det handler om. Folk kan så komme når de vil, betale en symbolsk entré (ex. 30,- kr.) og blive siddende så længe de har lyst. Mest praktisk vil det nok være, hvis hvert foredrag er af 50 minutters varighed efterfulgt af en 10 minutters spørgetid. I spørgetiden kan sponsorer også uddele brochurer og næste foredragsholder gøre klar.

På den måde vil et nyt foredrag begynde hver hele time.

Hvorledes kan vi bedst gennemføre denne plan? Alle medlemmer opfordres til at give deres besyv med, - også hvis I har andre ideer til ting vi burde foretage os i klubregi.

Dette er kun en tanke, der er fremkastet, men hvis den vinder genklang hos medlemmerne vil vi arbejde på at gennemføre den. For ex. har Claus Qvist mange foredrag, han har ordet i sin magt og er en glimrende fotograf - det kunne være sjovt at se, hvor længe han kan stå på en talerstol i ét stræk - ny verdensrekord ???

På samme møde foreslog jeg, at (for at lette redaktionens arbejde) nye medlemmer skal skrive tekst til årbogen og aflevere foto - før optagelsen i klubben. Dette forslag går nu videre til bestyrelsen.

T,AK

for hilsen og de smukke blomster som var med til at gøre mit ophold på sygehuset lidt lettere. Poul

Hvad siger folkeretten om begrebet en stat?

af Henrik Døcker.

Hvis man vil bestemme en blomst eller et dyr, må man ty til henholdsvis botanikken eller zoologien. Men hvor henter vi objektiv viden om det, som optager vor klub så indgående:

- selvstændige stater og selvstyrede territorier ?

Svaret må hentes ét sted, ingen af os har fået undervisning i skolen:

Retsvidenskaben, nærmere betegnet dens underafdeling: Folkeretten eller den internationale ret (eng.: Iriternational law). Man kunne måske forestille sig at det var i det noget større fag, vordende jurister undervises i på universitetet: Statsretten, men det er ikke tilstrækkeligt. Farerne for opløsning af en stat har vist sig overvejende at ligge hos andre stater, ikke indefra staten selv, ligesom de definitive problemer synes at opstå ved sammenligninger med andre aktører på den verdenspolitiske scene.

Når dette være sagt, kan man ikke undlade at tage sig i det. Dette, her med lovkyndighed kan vel ikke være nok? (Man fristes til at sende Klods Hans en tanke!) Retslærde er måske ikke altid verdens mest realistiske - eller er de? Jeg lover i det følgende at tilsætte såpas meget storpolitisk og nutidshistorisk indsigt, som kan sikre, at de juridiske begreber ikke svæver i luften!

Folkerettens almindelige regler om staters tilblivelse.

Ved århundredeskiftet var der ca. 50 selvstændige stater i verden, og da FN blev oprettet i 1945 nogenlunde det samme. I dag er tallet 185, idet lidt under en halv snes stater står udenfor. Totaltallet er 192 (ekskl. Nord-Cypern). Hvorfor er ikke alle stater da medlem af FN. ? kan man spørge - det ville jo ligesom gøre det hele lidt lettere. Nu er det sådan, at enkelte stater selv har valgt at stå udenfor: Schweiz er i så henseende det mest markante eksempel, fordi landet gerne vil have et vedvarende prædikat som superneutral i denne

verden. FN. opstille:, ikke nogen særligt skrappe medlemsbetingelser. Den eneste, der er kendt i FN. pagten er, at landet skal være fredselkende. Er landet først kommet ind, er der ingen bestemmelse, hvorefter det kan smides ud! - Kun ét land har været "udmeldt" af verdensorganisationen, nemlig Indonesien, hvis daværende præsident Achmed Soekarno i en periode holdt det udenfor (i protest mod ulandshjælpens administration).

Alt dette kan være ligegyldigt, eftersom optagelsen i FN, som alene kan blokeres af et veto fra ét af de fire permanente medlemslande af FNs Sikkerhedsråd, altså ikke er en betingelse for at blive anset som selvstændig. Nej, vi skal tilbage til længe før FNs oprettelse for at finde en opregning af, hvad man kan kalde de absolutte betingelser for, at en stat er kommet til verden. Montevideokonventionen af 1933 om staters rettigheder og pligter er den første mellemfolkelige aftale, der kommer med et klart bud:

For at kunne betragtes som en juridisk person i folkeretten skal den pågældende stat have:

- 1.) En permanent befolkning
- 2.) Et defineret territorium og
- 3.) En regering, der udøver en utvivlsom suverænitæt.

Derudover skal den være uafhængig af andre stater, således at der ikke er nogen risiko for, at den umiddelbart bliver løbet over ende, ligesom den skal kunne indgå traktater med andre stater. Lige så klare disse kriterier ikke forekommer, lige så stærkt må man erkende, at der til tider er blevet oprettet lyd- eller vasalstater, som prætenderede at opfylde kriterierne, men ved en realpolitisk vurdering ikke har kunnet gøre krav på at blive opfattet som suveræne stater af omverdenen. Den blotte proklamation af uafhængighedsikrer med andre ord ikke en stat en plads på det folkeretlige parnas. Den række hjemlande som republikken Sydafrika lod oprette (Bobhuthatswana, Transkeim.fl.) opnåede således aldrig folkeretlig anerkendelse andet-

steds.

Det var interessant nok også i 1933, at Den faste Domstol for Mellemfolkelig Retspleje i Haag (forløber for nutidens internationale domstol) i en sag anlagt af Danmark, fastslog, at Norge blot ved at plante et flag og oprette en vejrstation i østgrønland ikke sikrede sig ret til territoriet. Det kræves tillige, at der finder en faktisk suverænitetssudøvelse sted ved for eksempel lokale øvrighedspersoner. Det bringer os direkte frem til overvejelser om to områder i verden, om hvilke der hersker ikke ringe tvivl: **Taiwan og Nord-Cypern**. Meningerne er stærkt delte fordi den moderne folkeret - med skæven til FN's holdning til staternes status og tilblivelse - indeholder stærke moralske normer ud fra rimelige legetimetsbetragtninger, en overførelse af de internretlige ideer om retsstaten (dvs. den demokratiske stat, der overholder alle love til punkt og prikke) til det internationale samfund.

To "abnorme" ø-stater - uglest i store dele af verden.

Lad os da først se på Taiwan. Denne oprindelige kinesiske koloni, som havde været japansk koloni 1895 - 1945 blev i 1949 hjemsted for den nationalistkinesiske regering, efter at dennes tropper havde tabt borgerkrigen til Mao Tse-tungslommekommunistiske styrker. Som ti-ten gik, er antallet af stater, der har anerkendt det kommunistiske Kina, vokset, men dem, der anerkender Tai-wan er faldet. Men verden har lært at leve med den slags to-Kina-problematik, fordi regeringen på Taiwan fortsat prætenderer at repræsentere Kinas lovlige regering. I realiteten opfattes den dog som Taiwans regering, der altså har såvel et territorium som en befolkning og en både formel og reel suverænitetssudøvelse. Selvom Taiwan på en måde er løsrevet fra Fastlands-kina, omfinder omverdenen sig med den sære, akavede situation. (De Berejstes Klub har, realistisk som den er, hidtil godkendt Den Kinesiske Folkerepublik og Republikken Kina (på Taiwan) som to forskellige stater.

Las os så analysere situationen på Cypern. Denne oprindelige britiske besiddelse, der fik sin selvstændighed i 1960, var en vanskabning som stat. Med et befolkningsflertal af græskcyprioter på fire femtedele var der lagt op til skærmydsler. Zurich- og London-aftalerne, hvorved ø-republikken fik sin fødselsattest som selvstændig stat, sikrede garantimagterne Storbritannien, Grækenland og Tyrkiet interventionsret i påkommende tilfælde. Allerede tre år efter selvstændigheden var den magtfordeling i forhold til de to befolkningsgruppers størrelse, som møjsommeligt var flikket sammen i alle mulige offentlige forvaltninger, faldet fra hinanden - nærmest som et sammenstyrtet korthus. Tyrk-cyprioterne følte sig forfordelt og trak sig ud af det interkommunale samarbejde.

Som årene gik, drev de to samfund længere og længere fra hinanden, men stadigvæk boede de to ud og ind imellem hinanden på Øen og var afhængige af hinanden - med den skævhed, at græsk-cyprioterne var væsentlig mere velhavende end tyrk-cyprioterne. Frustrationen udviklede sig til genSidigt had, overfald og væbnede træfninger. Dele af den græsk-cypriotiske koloni arbejdede målbevidst for sammenlutning med Grækenland (kaldet enosis), og i 1974 var drabene blevet så mange, at Tyrkiet foretog en militær invasion for at beskytte tyrk-cyprioterne. Disse søgte til øens nordlige del, græsk-cyprioterne til den sydlige, og en delingslinie har eksisteret lige siden. I 1983 udråbtes så en ny republik under navnet Nordcypern.

Et områdes rigdom bør ikke afgøre, om det skal regnes som stat.

Mens det her var på en mindre del af territoriet, at en mindre del af befolkningen proklamerede deres (sikre) statsdannelse, så var det altså på Taiwan således, at en større del af befolkningen (nemlig de kinesere, der blev på fastlandet), som udråbte deres egen republik. Tyrk-cyprioterne har siden dannet deres egen regering, har afholdt

flere demokratiske valg for den tyrk-cypriotiske befolkning, hvis egne myndigheder i Øvrigt udøver suverænitet. Det sker alt sammen i ly af tyrkiske bajonetter, javel. Men Taiwan holdt og holder også kun skansen i ly af den amerikanske atomparaply.

Det vil være fejlagtigt at betragte Tyrkiet som en besættelsesmagt, selv om denne forkætrede statsdannelse næppe ville kunne overleve, hvis de tyrkiske tropper trak sig tilbage. Det er en kendsgerning, at mange tyrk-cyprioter med uddannelse har emigreret og at mange tyrkiske bønder har immigreret. Men det rører ikke ved, at der eksisterer en selvstændig stat. Problemet ligger i, at Nord-cypern betragtes som en paria-stat af de internationale organisationer og derfor ikke kan indgå internationale aftaler undtagen med Tyrkiet.

Flytrafikken skal f. eks. altid gå via Tyrkiet. Men den afgørende forskel på Taiwan og Nord-Cypern er nok, at førstnævnte er yderst velhavende, mens sidstnævnte skranter økonomisk.

Principielt er det svært at finde de store forskelle i forhold til suveræniteten. De er begge efter min mening folkeretssubjekter, baseret på de teorier, som den store danske folkeretslærde, professor **Alf Ross** knæsatte: At de magtpolitiske realiteter bør være ens ledestjerner, og at definitioner og begrebsafgrænsninger bør foretages i nøje overensstemmelse med denne realitetsverden. Selv stillede han sig noget kølig til hele suverænitetsbegrebet, og én af hans professorale efterfølgere (Claus Guirnan) skrev endog i en lærebog i 1989, at hvad der er stater eller ikke "formentlig... har mistet en del af den brændende betydning, det har haft. Man kan ikke uden videre løsrive sig.

Rigtigt er det, at spøtgsålet om afgivelse af suverænitet (særlig til *EF/ED*) har optaget en overordentlig stor del af den offentlige debat i efterkrigstiden. Men spørgsmålet om hvornår og hvordan et område kunne realisere den nationale selv har sandelig også været på tapetet. Det var FN., der så at sige fødte det begreb - til

brug for koloniernes frigørelse, især efter 1960. FN's Generalforsamling har iøvrigt vedtaget en resolution, hvorefter dette begreb ikke skal kunne tages til indtægt for et hvilket som helst områdes proklamation af selvstændighed ved løsrivelse fra sit moderland (således f.eks. ingen FN-opbakning af provinsen Katangas løsrivelse fra Congo eller Biafras fra Nigeria). FN har i moderne tid lagt sig fast på, at en folkeafstemning helst skal gå forud for et områdes løsrivelse, selvom forholdene i Øvrigt ikke tilsiger det.

Det har ikke altid været praktisk / politisk muligt (således ikke forud for Papua-New Guineas selvstændighed), hvorfor det ikke kan kaldes folkeretsstridigt, hvis et område opnår selvstændighed selvom befolkningen ikke har ytret sig om det. Mens det intentionale samfund altså principielt søger at holderegulære løsrivelser nede (og FN fortsat stempler Nord-Cyperns løsrivelse som en krænkelse af folkeretten, dvs. hele Cyperns suverænitet), spekulerer man allerede nu på, om fremtiden for den jugoslaviske provins Kosovo ikke må være selvstændighed - som en politisk nødvendighed, når den albanske befolkningsgruppe skal konfronteres med den hadske serbiske befolkning. Det forekommer ikke rimeligt totalt at afvise dette fremtidsperspektiv, endsi- gendest påstå, at det ville være en krænkelse af folkeretten, dvs. Jugoslaviens retsræssige krav. Det svarer til at ville insistere på, at et stærkt mishandlet spædbarn skulle være hos sine forældre, selvom de måske udsatte det for dødsensfarlig overlast.

De mange krydsende hensyn i nationernes dyster løses kun rimeligt ved forhandlinger. Men under tiden er problemerne vokset sammen til en gordisk knude, hvor kun en krig i virkeligheden kan skabe de magtkonstellationer, som bringer varige løsninger. Cyperns deling syntes (hvor usmagelig den end måtte være for begge parter) at være et sådant eksempel.

Det bør De Berejstes Klub erkende - i stil med eksemplet Taiwan - og gOdtage Nord-Cypern som stat.

Territorieproblematikken - og folkerettens syn på selvstyrende samfund - vil blive behandlet i en senere artikel

Verdens korteste gade :

er Triangelen i St. Heddinge. Langs husmuren måler den 1,85 m.

Postkort til klubben :

Af og til er der medlemmer, der sender postkort til redaktionen, og det er jo dejligt. Desværre er det u hensigtsmæssigt, for vi har en bestemt rytme, det helst skal foregå i:

Når du har været i en ny storby, territorie eller land, Skal du sende et postkort til formand Ole, for det er ham, der registrerer medlemmernes meriter. Efter han har gjort det, sender han så kortene videre til Iversen, der sørger for at alle hilsner kommer ind på vor hjemmeside på internettet.

Du er selvfølgelig også velkommen til at sende en hilsen eller et rejsebrev selv om du ikke lige har erobret nye lande. Vi er altid glade for at høre fra medlemmerne og alle hilsner går ind på intenlet under De Berejstes hjemmeside. Det har den fordel, at du selv, når du er på rejse, kan gå ind på et hotel, bibliotek eller e-mail café og læse nyt fra og om kammeraterne.

I det omfang der er plads kommer hilsneme dog også med i medlemsbladet - ligesom oplysninger om nye medlemmer.

Velkommen til de nye medlemmer:

0132 Henriette Hilding, Valby
0133 Jette Torp, Hellerup
0134 Vibeke Brix Christensen, Århus
0135 Flemming Termansen, Bredsten

Nærmere oplysninger på vores hjemmeside.

Hilsen fra:

0101 Hanne Augustenborg
fra Vietnam

1027 Peter Andersen fra Svalbard

0037 + 0063 Ib Larsen + Lone Larsen
ny adresse: 9, Ong Kwan Hin
Road, 9300 Kuching, Malaysia
ilarsen@pdjaring.my

0053 + 0054 Lene & Ulrik Ebbe
fra Alaska

0112 Søren Padkjær
fra Bulgarien og Rumænien

0127 Michael Andersen fra Moskva

0098 John Nousiainen
fra Ecuador

0057 Bertel Kristensen fra Malawi

0007 Pia Lergaard fra Skagen

0115 & 0116 Lone & Michael Andersen
Indien (incl. Taglang La 5328 m.)

Der er flere, men dette er, hvad vi har plads til. Se hjemmesiden for flere oplysninger og hilsner.

Nettime 2000

Vi er blevet kontaktet af Peter Svarre, der er i gang med at lave et spændende landsdækkende internetmedie, der hedder Nettime 2000. De har 12 emneområder, hvor de lægger redaktionelle artikler ned. Til dette formål behøver de artikler og billeder til "Ferie og rejser", men kan i første omgang ikke betale for materialet. Det regner de med at kunne senere og vil da ikke glemme de, der har hjulpet dem i gang.

Advarsel!

Jeg faldt i et fagblad over følgende: Det kan anbefales at medbringe sit eget husapotek til Indien og Pakistan. Medicin købt der skal man ikke stole på. I Indien har politiet lige afsløret en komplet medicinfabrik, der fremstillede kopier af nogle af de mest solgte produkter. I Pakistan er der talrige eksempler på, at patienter har købt tabletter helt uden indhold af aktive stoffer.

Masser af hilsner Lis (DBK nr. 24)